

LIEFDE IS LICHT

Liefde is geen troost, liefde is licht, zei ik op een dag tegen mijn geliefde, de filosofe Simone Weil quotend.

Maar wat betekent die zin, wat bedoelde Weil daarmee, ik wil weten welk licht, het licht van een onder een grijs wolkendek verborgen zon of het licht dat je aanknipt omdat de dagen aan snel tempo korter worden, het licht dat je vroeg in je gebed deze ochtend, een combinatie van groen, roze en een zacht lavendel dat over je valt als een sluier, het licht van je nachtlamp dat de bladeren van de grote strelizia naast je bed op het plafond weerspiegelt zodat je je voor je gaat slapen kunt wanen in een verre bestemming, aan een strand dat je herkent, waar je nog niet bent geweest, waar tinten parelmoer overheersen, je schelpvormige juwelen draagt, en waar een vriendin woont die je zus noemt, of het licht dat een enkele keer je slaapkamer binnen viel, je haar deed zien als voor een eerste keer, en je deed denken aan een plek waar je samen met haar een korte tijd verbleef, waar de lucht je ogen je longen je hart vulde met een energie die je niet kende of te lang niet meer gekend had, en waar je niet koos voor de kamer van de fotografe maar die van haar zusachtige vriendin, omdat haar kamer de stillere zou zijn van de twee, maar het bed was minder hoog en minder comfortabel – soms troostte ik mezelf met de gedachte dat het licht er mooier viel – een fotografe die weldra geprezen zou worden voor de manier waarop ze zo goed in stilte beweging kon vatten, wind, zoals op de foto op de cover van de Time, waarin een groep zwarte vrouwen in witte jurken een spiraalvormige trap opgaan, op een groots feest, je voelt in dat beeld werkelijk de wind, voor je samen met de vriendin die je zus noemt verderop de straat een plek zou zoeken voor de rest van die lente, licht dat iets lijkt te willen zeggen, aanreiken, iets als ‘tijd is hoe je je liefde doorbrengt’, (‘time is how you spend your love’, in Zadie Smith’s oorspronkelijke Engels), een zin waarvan een betekenis – als licht – me pas sinds kort lijkt door te dringen, en die toen voor geen enkele foto de geschikte ondertiteling bleek, behalve misschien voor het beeld van de gevel van de brownstone, (ik kon toen nog niet begrijpen wat een vriend jaren later zou vertellen, dat hij zich stoorde aan ondertitelingen van foto’s), waarvan je dacht hier zou ik willen wonen, een gevel waarvoor het licht in bijna aanraakbare gouden bundels viel, op een nog ontluikende dag met ingehouden adem waarvan je kon voelen dat ze goed zou worden, welke kant ze ook uit zou gaan, dat ze dat al was, lichtbundels als de vingers van een aarzelende, nauwelijks voelbare hand van iemand die je wil strelen, die de zwaarte van je schouders zou willen halen als hij dat kon, de geluiden buiten zou houden, de frons uit je voorhoofd als een in een struik vastgeraakte vlinder, als zij, als hij, als het armen had, het licht.